

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 748

S U M A R :

Propuneri de făcut pentru modificarea unor articole din codul de justiție militară română, și necesitatea d'a se menține distinctă justiția militară de cea civilă, de d-l Locot. G. D. Danielopol;

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de apel Iași, secția II: *Abr. A. Herman cu Șarlota, Betti și Leonida Gaisel*, cu o Observație de d-l D. Alexandresco;

Trib. Ilfov Notariat: *Societ. Cred. Urb. București cu I. N. Socolescu*, cu o Observație de d-l I. N. Cesărescu.

Propuneri de făcut pentru modificarea unor articole din codul de justiție militară Română; și, necesitatea de a se menține distinctă justiția militară de cea civilă

Din ziua punerii în vigoare a Constituțiunei, (1 Iulie 1866 și cu modificările ce i s'au adus prin legile constituționale de la 13 Octombrie 1879 și 8 Iunie 1884), și pe baza art. 131 din această lege, se hotărăște ca, de la această dată, să începă a se revizui toate codicile și legile existente spre a se pune în armonie cu Constituțiunea de față.

Textul articolului enunțat dispune următoarele:

«Se va face în cel mai scurt timp legi speciale privitoare la obiectele următoare:

1. Asupra descentralizării administrative;
2. Asupra responsabilității miniștrilor și celor-l'alți agenți ai puterii executive;
3. Asupra măsurilor celor mai nimerite pentru a stăvili abuzul cumulului;
4. Asupra modificării legii pensiunilor;
5. Asupra condițiunilor de admisibilitate și de înaintare în funcțiunile administrațiunei publice;
6. Asupra dezvoltării căilor de comunicațiune;
7. Asupra exploatarei minelor și pădurilor;
8. Asupra fluviilor și riurilor navigabile sau flotabile;
9. Asupra organizațiunei armatei, drepturilor de înaintare, de retragere și asupra diferitelor pozițiuni a oficerilor;

10. Asupra justiției militare;

Se va revizui toate codicile și legile existente, spre a se pune în armonie cu Constituțiunea de față».

Art. 131 din Constituție, este citat ast-fel cum se găsește astăzi în vigoare în urma modificărilor făcute § 2, 3, 4, 7, 9 și 10 prin diferite legi speciale.

Prin complectare dar, *Țara*, într'un timp foarte scurt, s'a văzut înzestrată cu o mulțime de legi noi salutare, în cât astăzi se poate spune cu mândrie că, România juridică este la înălțimea civilizațiunei actuale a celor-l'alte state.

Știut este însă că civilizația nu stă pe loc ci, ea se ridică pe fie-care zi ce trece, căutând a ajunge idealul, *însă*, pentru ca cursul ei să nu fie oprit, *este* necesar ca și legile ce o comandă să fie preschimbate, — nu însă pe fie-care zi ce trece ci, pe măsură de epoci, corespunzătoare necesităților cerute de legea progresului. În legea veche, potrivit timpului de atunci, vedem cum bătaia era legal admisă de toți în armată, pentru reprimarea vinilor ostașilor; astăzi însă, ea este recunoscută de toată lumea ca barbară și oprită de legea militară, care pedepsește serios pe contravenienți.

Sunt cu toate acestea state care încă și azi întrebunțează acest procedeu de îndreptare a vinilor militare, credem însă că ea nu va trece mult timp și că peste tot va dispărea. Iată dar cum ceia-ce altă dată era *lege*, astăzi este un *delict* și poate că în viitor va fi chiar o *crină*.

Intre legile cari cer a fi modificate în sensul art. 131 din Constituție sunt și cele relative la *Codul penal general*, din care fac parte și legile relative la *Codul de justiție militară*, cari de și au mai fost modificate prin legile de la 24 Mai 1881 și 6 Ianuarie 1884, cer încă și acum a fi revăzute din mai multe puncte de vedere; și cum că este așa, avem dovadă diferitele comisiuni ce au fost însărcinate de Departamentul războiului în scop de a elabora un Ante-Proiect de lege al codului de justiție militară, introducând în el modificări cari sunt în discord cu textul actual; dar, nu se știe din ce cauză, inițiativa luată în acest sens,

n'a avut nici un rezultat, probabil că erau legi mai importante de făcut, ast-fel în cât, până acum, lucrările făcute în acest sens, au rămas tot în stare de proiect, așteptând a le veni și lor rindul.

Actualmente Italia, din inițiativă guvernamentală, a luat măsurile să modifice Codul de justiție militar, pentru care, ministerul de război va depune cât de curând, pe biroul camerilor, un proiect de lege, în acest sens. Tot asemenea și Franța la 1 Decembrie 1904 a pus în vigoare o nouă ediție a Codicelui de justiție militară modificată recent.

Înainte de a intra în studiul amănunțit al diferitelor articole din Codul de justiție militară, pentru care voi păstra ordinea în care sunt expuse textele în cod, voi face un mic studiu din care să reese că, justiția militară penală nu poate fi dată militarilor, de cât numai de șefii lor organizați în tribunale, care, să prezinte garanții suficiente de capacitate, control și imparțialitate.

Sunt autori care spun că, este o greșală enormă de a transforma pe militari în judecători zicând că, aceștia nu pot să cauzeze de cât un rău justiției, în loc să'i aducă vre-un folos. Acelora cari susțin această teorie, le voi răspunde cu ocazia studiului ce'mi propun a face, de unde vor vedea că, ar fi cât se poate de pernicios ca justiția militară să fie încredințată altora de cât militarilor cari nu sunt de cât *judecătorii lor naturali*.

Iată ce zice un autor francez anonim cu privire la justiția militară:

«Tout militaire, depuis le maréchal de France, jusqu'au sous-officier, à quelque degré qu'il soit placé dans l'échelle hiérarchique, peut faire partie d'un conseil de guerre. Une commission, émanée soit de S. Exc. M. le Ministre de la guerre, soit du général commandant la division, suivant le cas, peut l'appeler à remplir des fonctions au parquet du conseil ou à siéger comme juge. Préparé ou non, il lui faut aller prendre place au tribunal; ainsi le veut la discipline, ainsi l'ordonne le Code de justice militaire en son article 215»:

«Tout militaire qui, hors le cas d'excuse légitime, ne se rend pas au conseil de guerre où il est appelé à siéger est puni d'un emprisonnement de deux mois à six mois. En cas de refus, si le coupable est officier, il peut être puni de la destitution».

Necesitatea dar, de a se menține separată justiția militară de cea civilă, este bazată pe considerațiunile următoare:

a) Datinele strămoșești ne conduc la această separațiune, căci, nu găsim nici un exemplu în istoria dreptului, chiar în antichitatea cea mai îndepărtată, care să ne probeze alt-fel, căci, în-

dată ce popoarele s'au organizat și au avut o armată, imediat abaterile comise de militarii lor au fost supuse judecăței șefilor superiori.

b) Activitatea juridică a popoarelor actuale, în-trebuințează tot judecători militari pentru urmărirea delictelor, crimelor și chiar a contravențiunilor comise de militari, fiind-că nu este de admis ca un militar ce este menit să oprească și să pedepsească nesupunerea ordinelor date, să nu poată concura și la menținerea disciplinei și a ordinii în armată, care în esență, represintă forța reală a puterii armatei. Se poate admite oare că siguranța în stat ar putea rezida în alt element de cât în forța armată? Dacă este așa, atunci cine poate oare să menție onoarea și moralitatea oastei, care în adevăr îi ridică prestigiul, de cât numai membrii care o compun? Cine va putea aplica mai cu cumpătare o pedeapsă militarilor infractori, de cât acei care sunt, în adevăr, în măsură de a le recunoaște și la nevoie a aplica severitatea legilor acolo unde trebuința o cere?

c) Însăși constituțiunea noastră în art. 14 prevede următoarele: Nimeni nu poate fi sustras în contra voinței sale de la judecătorii ce 'i dă legea.—(Pr. c. 54—65, Pr. p. 141, 142, 176—179, 246—258), — și mă întreb, care oare ar putea să fie judecătorii naturali de care vorbește constituția pentru militari? De sigur ei nu pot fi alții, de cât însuși șefii militari.

d) Dacă la obiecțiunea ce ni se face de unii că, nu toți militarii pot precumpăni dreptatea, acelora le voi răspunde că întotdeauna un militar, ori-care ar fi el și ori cât de puțin priceput ar fi în cunoașterea legilor, când va fi chemat la o așa nobilă și înaltă misiune, el va căuta nu numai ca să cunoască superficial legile militare, dar încă de a pătrunde în spiritul și fineța textelor, de alt-fel această garanție este prevăzută de legiuitor, căci, lasă la aprecierea marilor comandamente ca să hotărască și să întocmească anual, un tablou de grade ofițerești, care să prezinte garanție când sunt chemați ca judecători.

e) Dacă s'ar încredința altora judecarea militarilor infractori, cu siguranță că o mulțime de delictे ar rămâne nepedepsite, căci, unele din ele par a fi de mică însemnătate *pentru nemilitari*, pe când în realitate ele sunt de o gravitate excepțională, așa de ex.: neexecutarea unui ordin dat, ceea-ce în termen juridic și militar se cheamă *insubordinare*, acest delict pare a fi de o mică gravitate pe când în realitate presintă un grad de vină capitală, fiind-că baza pe care se reazemă puterea armatei, rezidă în deplina ascultare a ordinelor date.

f) Oficerul ori când este un judecător, fiind-că ce

insemnează atunci când un șef pedepsește pe un inferior cu închisoare ori carceră? Oare el nu aplică *in mic* pedeapsă subalternilor săi? — aceste pedepse nu pot fi date de cât motivate și inserise în o condică care servă de mărturie în viitor vieții militarului când devine cetățean?

Și pentru ca să iasă în evidență serviciile aduse armatei de justiția militară, voi lua și cita raportul generalului Cissey, ministru de război al Franței în anul 1875, către Președintele Republicei, care, în darea de seamă ce o făcea către Capul Statului, relativ la justiția militară, zicea în partea finală a raportului :

«Malgré le surcroît de travail que les circonstances leur ont imposé, les militaires de tout grade appelés à concourir à l'administration de la justice se sont constamment montrés à la hauteur de leurs délicates et importantes fonctions».

«Je me plais à signaler en particulier les bons services rendus par Messieurs les membres des Parquets militaires et par les officiers d'administration greffiers des Conseils de guerre et de révision» (P. Alla pag. VII, manuel pratique des Tribunaux militaires).

La noi organizarea justiției militare așa cum se găsește azi, am împrumutat-o de la Francezi, unde, în momentul când organizația militară era încă în fașă, ea se găsea incredințată sefilor militari puși sub auspiciile Primarului Palatului și al marelui senechal. Mai târziu, sub regele Ioan, ea se modifică iară din nou până în anul 1564 când, prin edictul lui Roussillon se creă instituțiunea mareșalilor, a jurătorilor și în fine prin ordonanța lui Ludovic al XIV, în 1667, se organizează Consiliile de Război, așa cum sunt azi.

Revoluția franceză, care în viltorea sa, a șters toate legile făurite până atunci, a șters și principiile ce se stabilise în materia penală militară, și, numai sub *imperiul* marelor nevoi s'a născut rând pe rând: Curțile marțiale, Tribunalele militare, Consiliile de disciplină, Tribunalele corecționale, Consiliile militare, care, în urmă, prin legea din 13 brumar an V, a revenit la vechea ei denumire, aceia a *Consiliului de război*. (Vezi Victor Nicolas, Code de justice militaire 1898).

(Va urma)

Lt. G. D. Danielopol

Licențiat în drept

JURISPRUDENȚĂ

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secțiunea II

Audiența de la 23 Februarie 1904

Președenția D-lui I. I. VRANCEANU, Președinte

Abraham A. Herman cu Șarlota, Beti și Leonida Gaisel

Decisiunea No. 25

Convențiuni matrimoniale.—Condițiunile cerute pentru validitatea lor, atât între părți, cât și față cu cei de al treilea.

Autentificare.—Transcripțiune.—Tribunalul competent a autentifica și acel competent a face transcripțiunea.—(Art. 1228 C. civ. și art. 708, 710, 711, 715 și 718 Pr. civ.).

Convențiunile matrimoniale, ca acte solemne, spre a fi valide și neizbite de nulitate, trebuie să fie făcute cu îndeplinirea tuturor formalităților prescrise de lege, având însă a distinge între formalitățile prescrise de lege pentru validitatea unor atare convențiuni între părțile contractante și între formalitățile de validitate prescrise față de cei de al treilea.

Astfel, pentru ca o asemenea convențiune să fie validă între părți, se cere ca ea să fie făcută înainte de căsătorie și prin act autentic, constatând liberul consimțământ al părților, și să fie făcută asupra lucrurilor ce sunt în comerț, iar față de cei d'al treilea, se mai cere încă ca convenția să fie și transcrisă în registrul de foi dotale de la tribunalul domiciliului bărbatului și la acela al situațiunei imobilului, când e vorba de imobile.

Transcripțiunea, fiind un mijloc de publicitate față de cei de al treilea, nu trebuie confundată cu autentificarea, ea fiind o formalitate cu totul distinctă de autentificare; deci, dacă prin art. 710 Pr. civ., așa cum a fost modificat, se zice că autentificarea se va face la tribunalul domiciliului soțului, aceasta e că se vorbește de «eo quod plerumque fit», iar nu că cele-l-alte tribunale din țară n'ar mai fi competente a autentifica asemenea convențiuni.

Curtea deliberând, și

Văzând apelul făcut în termen de Abraham A. Herman, contra sent. tribunalului Roman cu No. 312 din 12 Iunie 1903, prin care numitul e condamnat să plătească 6447 lei 70 bani pe lângă 1201 lei 30 bani, prinși din vânzarea unor mobile vândute prin licitație, minorilor: Șarlota, Beti și Leonida Gaisel, fi și mostenitorii din prima căsătorie a defunctei sale soții, Janetta Gaisel Herman, născută Mihalovici, sumă ce reprezintă $\frac{3}{4}$ porțiunea minorului din dota ce acesta din urmă a adus-o la căsătorie ca apelantul;

Având în vedere că apelantul cere reformarea sentinței, susținând că actul dotal invocat de minori, nefiind transcris în registrul de foi dotale a tribunalului Roman, domiciliul său, e nul ca act dotal, neoposabil sieși; că el nu ar fi primit cu ocazia căsătoriei de cât 2800 lei în numerar și obiectele acele care s'au găsit la moartea soției sale și care s'au vândut prin licitație cu 1201 lei 30 bani; că, chiar dacă acest act ar face dovadă de primirea sumei în numerar de 5000 lei, fiind că a fost autentificat de tribunalul Ilfov, totuși în privința lucrurilor mișcătoare, presumpția că evaluarea face vânzarea nu i se mai poate aplica și, deci, el nu poate fi îndatorat de a restitui de cât lucrurile ce se vor dovedi de intimați că au mai fost pe lângă cele vândute deja; că, în tot cazul, tribunalul l'a condamnat la o sumă mai mare de cât se cuvine minorilor și nu i-a acordat ca cheltueli de înmormintare suma de 1746 lei cât a cerut, iar apărătorul intimaților a cerut respingerea apelului recunoscând însă că Tribunalul a făcut o eroare de calcul, ca, în loc să condamne pe apelant numai la 5548 lei 70 bani pe lângă cei 1201 lei 30 bani, l'a condamnat la 6447 lei 70 bani;

Având în vedere că, din susținerile părților și actele

produse de ele, în fapt se constată următoarele: văduva Janeta Ghisela Mihalovici, având trei copii din prima căsătorie cu A. Gaisel, a trecut în a doua căsătorie cu apelantele Abraham A. Herman, domiciliat în Roman, cu care a mai avut o copilă Rosina, înainte de celebrarea căsătoriei și că părinții săi i-au constituit o zestre de 10000 lei, adică: 5000 lei în numerar, și trusoul evaluat la 5000 lei, cu actul autenticat sub No. 8811 și transcris la No. 686 din 1891 de tribunalul de Ilfov, secția de notariat, fără ca acest act dotal, în care apelantul declară că a primit întreaga dotă, să fie transcris și în registrul de foi dotale a tribunalului de Roman, unde și avea domiciliul. — La 3 Octombrie 1901, murind Jeaneta Ghisela Herman, s'a instituit tutela asupra copiilor din ambele căsătorii, s'a vîndut cu voia lui Abraham Herman, prin licitație, o parte din lucrurile rămase pe urma defunctei, cu prețul de 1201 lei 30 bani, ce s'a consemnat; tutorele copiilor din prima căsătorie a intentat proces soțului defunctei de a le da cele $\frac{3}{4}$ din averea de zestre a mamei lor, la care a făcut cerere reconvențională, și Abraham Herman punând în cauză și pe părinții înzestrători și pe tutorele *ad hoc* al minorei sale fice Rosina; înzestrătorii Mihalovici au declarat în prima instanță că ei nu au nici-o pretenție asupra zestrei care se cuvine numai minorilor, așa cum se vede prin sentința apelată;

Considerând că, în adevăr, convențiile matrimoniale, ca acte solemne, spre a fi valide și neisbite de nulitate, trebuie să fie făcute cu îndeplinirea tuturor formalităților prescrise de lege, însă trebuie a se distinge între formalitățile prescrise de lege, pentru validitatea unor atarî convenții între părțile contractante și acele prescrise pentru validitatea lor față de cei de al treilea;

Considerând, că, pentru ca o convenție matrimonială să fie validă între părțile contractante, legea cere ca condițiunile esențiale de existență, de a fi făcute înainte de celebrarea căsătoriei și prin act autentic constatând liberul consimțământ al părților contractante capabile, și asupra lucrurilor ce sunt în comerț, iar față cu cei de al treilea, se mai cere ca aceste convenții să fie transcrise și în un registru de foi dotale de la tribunalul domiciliului bărbatului, cum și la tribunalul situațiunii imobilelor, dacă ele cuprind și imobile, această transcripțiune fiind un mijloc de publicitate menit a aduce la cunoștința celor de al treilea conținutul acelor convenții matrimoniale și a le face să le fie și lor opozabile;

Că nu se poate susține că formalitatea transcrierii echivalează cu autentificarea după art. 710 proc. civ.; căci, prin art. 1228 cod. civ., se prescrie că convențiile matrimoniale se fac prin tribunal adevă: ceea ce în codul francez se zice: «par acte devant notaire» și ceea ce s'a precizat si mai bine chiar și în Pr. civ. modificată în 1900 prin art. 710, 711, 715, 718, în care se vorbește de autentificare ca un ce distinct de transcriere; când înainte de 1900, prin art. 708 și urm. Proc. civ. nu se vorbea decât de transcriere și așa zisă legalizare sau înregistrare a transcrierii; deci, transcrierea e impusă părților contractante numai spre a face convenția matrimonială opozabilă și celor de al treilea, adevă: transcrierea e o formalitate esențială pentru cei de al treilea; că dacă, prin art. 710 proc. civ. modificat, se zice că autentificarea se va face de tribunalul domiciliului bărbatului, aceasta e că se vorbește de *eo quod plerumque fit*, dar nu că cele-lalte tribunale din țară nu ar mai fi competente de a autentifica convențiile matrimoniale; căci ar fi a le răzbi căderea de autentificare generală ce le este dată prin legea specială a autentificării actelor; și apoi, în specie, art. 710 din procedura veche sub imperiu căreia s'a întocmit actul, nu se indică anume tribunalul ce urma a autentifica actul, ci numai acel ce urma a-l transcrie; prin urmare, actul dotal autenticat de tribunalul Ilfov e opozabil lui Herman, parte

contractantă și valid față cu el, măcar că nu a fost transcris la tribunalul Roman;

Considerând că chiar ipotetic dacă s'ar considera acest act nu ca act dotal, ci ca un înscris care constată o obligațiune din partea lui Herman, el fiind autenticat, face deplină credință de tot ce el conține, adevă că Herman a primit de la fosta sa soție suma de 5000 lei în numerariu și obiecte în valoare de 5000 lei, și lui îi incumbă dovada de a răsturna acest act; or, densusul nu a adus nici-o probă cum că n'ar fi primit acel numerariu și că obiectele nu ar fi fost decât acele ce s'a vîndut și nu ar fi valorat suma de 5000 lei;

Considerând că suma de 1000 lei cât s'a apreciat de tribunal că s'a cheltuit de apelant cu boala și înmormântarea mamei minorilor întimați, Curtea o crede îndestulătoare, ținând samă de puțina încredere ce îi inspiră actele justificative prezentate de apelant, care au o dată unele mult posterioare morții soției sale, cum și de averea personală a aceștia ca zestre;

Că, scăzând această sumă din dota de 10000 lei, mai rămâne de împărțit între cei patru copii ai săi 9000 lei, adevă: de fie-care câte 2250 lei, așa că pentru cei trei minori Gaisel împreună li se cuvine 6750 lei, din care scăzându-se cei 1201 lei 30 bani, ce s'a prins din vânzarea unor lucruri a defunctei, cu învoierea lui Herman și care de tribunal li s'a atribuit lor, mai rămâne a le restitui suma de 5548 lei 70 bani, iar nu 6447 lei 70 bani, cum l'a condamnat tribunalul pe Herman; deci, din acest punct de vedere, sentința tribunalului urmează a se reforma;

Pentru aceste motive, Curtea, admite în parte apelul, etc.

(ss) I. I. Vrânceanu, T. Crivăț, C. N. Buzdugan, M. Vidrașcu.

Grefier (s) V. G. Vrabie

Osebită părere

Sub-semnatul sunt de părere a se admite reclamațiunea lui Gaisler, numai în ce privește suma de 5000 lei, în numerar, primită de Herman la căsătoria sa cu Janeta Ghisela Herman, iar în ce privește trusoul, etc. să nu se admită de cât pentru suma de 1200 lei, valoarea lucrurilor vîndute, pentru motivele următoare: că convențiunea matrimonială invocată de Gaisler pentru a-și susține pretențiunea nefiind investită cu formele cerute de lege, nu este valabilă ca atare; căci, în materie de convențiuni matrimoniale, formele sunt prescrise *ad solennitatem*, și într'adevăr: legiuitorul prin art. 1228 C. civ. prescrie că convențiunile matrimoniale trebuie să fie întocmite, sub pedeapsă de nulitate, după formele stabilite în procedura civilă care, prin art. 708 și urm. prevede acele forme printre care este și transcrierea în registrele tribunalului domiciliului viitorului soț; că, intru cât contractul dotal al defunctei Janeta Ghisela Herman a fost autenticat la trib. Ilfov, iar nu autenticat și transcris la trib. Roman, unde Herman își avea domiciliul, un asemenea contract lipsit de una din formele cerute pentru existența sa, nu poate avea valoare ca atare; că, însă, el poate fi considerat ca un înscris, că o recunoaștere a lui Herman despre primirea sumei de 5000 lei în numerar și al unor obiecte mobiliare, trusou, etc., care de și au fost evaluate la suma de 5000 lei, o asemenea declarațiune într'un simplu înscris ne putend fi considerat ca o vânzare, Herman nu poate fi obligat a restitui de cât cele 5000 lei în numerar și obiectele primite de el; că aceste obiecte s'au vîndut pentru suma de 1201 lei 70 bani, — fapt necontestat de de părți — iar în privința altor obiecte, pe care le-ar fi primit Herman, în lipsa unei dovezi pozitive din partea reclamantului, punctul acesta de cerere ne-fiind stabilit de partea căreia îi incumbă această dovadă, este neadmisibil;

Sunt, deci, de părere ca împărțea la între cei patru copi

ai defunctei Janeta Ghisela Herman, să poarte numai asupra sumei totale de 6201 lei 70 bani, din care se vor scădea în mod prealabil cheltuielile de înmormântare în sumă de una mie lei, etc.

(s) Eugen Donici.

Observație.—Altă dată, în unele provincii ale Franței, și în legislația noastră anterioară, contractul matrimonial nu era un act solemn. «Tocmelele căsătorești se fac, ȳice art. 1616 din codul Calimach, și *neinscris* (1), inșa înainte cel puțin a trei marturi vrednice de credință» (2). Aceeași soluție era admisă și sub codul Caragea (3); căci, sub ambele legislații, formalitatea transcrierii introdusă la 1832, prin Regul. organic al ambelor țări, era privitoare numai la interesul terțiilor. De aceea, s'a și decis de nenumărat ori că o convenție matrimonială încheiată sub legea veche poate astăzi, între părți, fi dovedită prin marturi, conform principiilor de atunci (4).

Astăzi, contractul matrimonial, ori-care ar fi regimul adoptat de soți, este un act solemn (art. 1228 C. civ. și 710 Pr. civ.) (5).

După art. 710 din procedura veche, numai transcrierea trebuia să se facă la domiciliul bărbatului, ceea ce era foarte rațional, autentificarea putându-se da de ori-ce alt tribunal. Textul din procedura actuală adaogă că și *autentificarea* trebuie să se facă tot de tribunalul acestui domiciliu. Scopul legii, după cum ne arată expunerea de motive a d-lui C. G. Dissescu, n'a fost însă de a hotări tribunalul competent în privința autentificării, ci de a prescrie numai formalitatea autentificării, despre care înainte nu se vorbea nicăieri; așa că, și în urma revisuirii procedurii civile, convenția matrimonială poate fi autentificată de ori-ce tribunal din țară, iar nu numai de acel al domiciliului bărbatului. Art. 772 din noul proiect de revisuire a Pr. civile este formal în această privință.

În cât privește însă transcrierea, măsură prescrisă atât sub legea veche cât și sub cea actuală, numai în privința terțiilor, ea nu se poate face de cât la domiciliul bărbatului (art. 710 Pr. civ.).

Transcrierea făcută la alt tribunal de cât acel al domiciliului bărbatului, ar atrage deci, în privința terțiilor, nulitatea actului (6).

Dacă este vorba de o dotă imobiliară, tran-

scrierea se va face și la tribunalul situației imobilului (art. 712 Pr. civ.), soluție admisă și în privința convențiilor matrimoniale făcute în străinătate (art. 720, § ultim Pr. civ.).

Din cele mai sus expuse rezultă că actul dotal, care cuprinde fie avere nemișcătoare, fie mișcătoare, trebuie, sub pedeapsă de nulitate, să fie transcris, *înainte de celebrarea căsătoriei*, într'un registru special al tribunalului domiciliului bărbatului.

Dacă dota consistă și în imobile, actul va trebui să fie transcris și în registrul ordinar de transcriere al tribunalului situației imobilului, sub pedeapsă de a nu fi opozabil terțiilor. Prima transcriere este specială contractelor matrimoniale, iar cea de a doua este transcrierea de drept comun. Expunerea de motive a d-lui Ministru C. G. Dissescu o spune anume (7). Roguin, profesor la Lausanne, în *Tratatul său de drept civil comparat* (8), aprobă modificarea introdusă prin legea de revisuire a proced. civile din 1900, citând cu această ocazie *Tratatul nostru în limba franceză* (9).

După art. 773 din noul Proiect de revisuire al Pr. civile, care a rămas în cartoanele Ministerului justiției, ambele transcrieri ale convențiilor matrimoniale se pot face și *după celebrarea căsătoriei*, ele nefiind opozabile terțiilor de cât din momentul transcrierii, soluție pe care jurisprudența o admitea și sub legea anterioară (10).

D. Alexandresco

TRIBUNALUL ILFOV, Secția de Notariat

Audiența de la 18 Octombrie 1905

Președenția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

Societatea Creditului Funciar Urban din București cu Ion N. Socolescu

Urmărire imobiliară. — Formalitățile cerute pentru vânzare atât de legea creditului, cât și de procedura civilă. — Anularea unora din aceste formalități, ca ne fiind îndeplinite conform legii. — Amânarea vânzării spre a se reface acele forme. — Dacă prin aceasta, vânzarea se poate considera ca în amânare, și deci dacă se poate aplica termenile prescrise de art. 535 Pr. civ.

Anularea publicațiilor. — Termenul în care se poate înmâna așptul debitorului pentru noul termen de vânzare. — Simpla alegațiune a debitorului că publicațiile nu sunt identice. — Dacă aceasta poate da loc la anularea lor.

Anularea unui act de procedură. — De unde are a se reface actele pentru noul termen de vânzare. — (Art. 496 și urm. 512, 535 și 737 Pr. civ.).

1) Pentru efectuarea vânzărilor imobiliare legiuitorul prescrie atât prin legea creditului cât și prin proceduru

(7) Veđi Pr. civ. (ed. oficială) p. 40.

(8) *Tr. de dr. civil comparé (Le Régime matrimonial, Paris, 1905).*

(9) Veđi Roguin, *op cit.*, p. 880, No. 1012.

(10) Veđi t. VIII al *Coment. noastre*, p. 77.

(1) Cpr. L. 6, Cod, *De dotis promissione* etc, 5 11.

(2) Veđi t. VIII a *Coment. noastre*, p. 69 text și nota 1.

(3) Veđi t. VIII sus-citat, p. 69, text și nota 2.

(4) Veđi t. VII a *Coment. noastre*, p. 244; t. VIII, p. 69 și 75, nota 1 și la autoritățile citate acolo, *adde*: *Cas. rom. Curierul judiciar* din 1905, No. 78.

(5) Veđi t. VIII a *Coment. noastre*, p. 69 urm., unde se arată motivele formalității substanțiale a autenticităței.

(6) C. Galați, *Dreptul* din 1890, No. 54.

civilă, anumite formalități și termene fatale care trebuiesc îndeplinite, și numai după observarea lor se poate proceda la adjudicație sau considera vânzarea ca în amânare. Dacă s'ar considera vânzarea ca în amânare și înainte de îndeplinirea formalităților prescrise, s'ar da puțința creditorului urmăritor a obține vânzarea cu excluderea formalităților și termenilor fatale prescrise de lege. În adevăr, anulându-se prima somație sau comandamentul, și prin amânare, s'ar considera vânzarea în amânare aplicând numai de cât dispozițiile art. 535 Pr. civ., atunci s'ar putea trece peste formalitățile procesului-verbal de situație, celor două somațiuni, asupra termenului de trei luni, etc., formalități ce sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate, ori nu aceasta a voit legiuitorul.

Prin urmare, dacă astfel, au a fi interpretate dispozițiile legii, apoi, din momentul ce tribunalul a anulat cele trei publicațiuni prescrise de art. 62 din legea creditului, ca nefăcute în regulă, amânarea dată spre a se îndeplini din nou această formalitate, nu poate face a se considera vânzarea în amânare, ca să aibă loc aplicarea dispozițiilor art. 535 Pr. civ., ci pentru o asemenea vânzare are a se aplica tot dispozițiile art. 509 Pr. civ. care, ne prescriind nici un termen în care are a se înmâna afișul debitorului, el, poate fi înmânat și în termen mai scurt de 2 săptămâni, legea neprevăzând vre-o nulitate pentru aceasta.

2) Simpla alegațiune a debitorului, cum că publicațiunile vânzării nu ar corespunde cu cele apărute în Monitorul Oficial, fără a preciza ce a nume formalități lipsesc acestor publicațiuni, nu poate da loc la amânarea vânzării și la anularea publicațiilor emise.

3) O procedură nu se poate anula de cât de la actul care a dat naștere la acea nulitate. Prin urmare, ori de câte ori se anulează un act de procedură, pentru ziua fixată din nou, nu trebuie refăcut de cât acel act care a fost declarat nul.

S'au ascultat d-l avocat B. Delavrancea în dezvoltarea incidentelor ridicate din partea debitorului I. N. Socolescu și d-l avocat Aurél Mateescu din partea Creditului Urban București, în combateri

Tribunalul,

I. In ce privește nulitatea afișelor :

Având în vedere cererea d-lui Ion N. Socolescu, făcută prin d-l avocat Barbu Delavrancea, de a se amâna vânzarea imobilelor din București, soseaua Mihai Bravul cu No. 131 și 133, astăzi cu No. 293, 295, 297, 299, 301, 303, 305, 307 și 309, de oare-ce, afișele, în cas de amânarea vânzării, după dispos. art. 535 Pr. civ. trebuiesc a fi înmânate cu două săptămâni cel puțin înaintea zilei din nou hotărâtă pentru adjudicație și, în speță, fiind înmânate la 8 Octombrie 1905, numai cu zece zile, sunt nule ;

Având în vedere că Societatea Creditului funciar Urban din București, prin d-l avocat Aurel Mateescu, se opune la această cerere, și susține că vânzarea nu este în amânare, în înțelesul legii, pentru a fi aplicabile dispos. art. 535 Pr. civ. Tribunalul, printr'un jurnal precedent, a anulat procedura, și a hotărât să se refacă din nou cele trei publicațiuni prevăzute de art. 62 din legea Creditului, așa că astăzi refăcând astfel procedura nu a făcut de cât să se conforme, să execute dispozițiile jurnalului precedent, prin urmare, procedura fiind făcută în executarea cerințelor acestui jurnal, este bine îndeplinită. cererea de anularea afișelor este nefondată și cată a fi respinsă ;

Având în vedere că legiuitorul, pentru efectuarea vânzării imobiliare, prescrie atât prin legea Creditului, cât și prin dispozițiunile art. 496, 497, 500, 503, 504,

506, 507, 509, 510 și 512 proc. civ., anumite formalități și termene fatale care trebuiesc îndeplinite, și numai după observarea lor se poate păși la adjudicație sau considera vânzarea ca în amânare. Căci altfel, dacă s'ar admite și înainte de îndeplinirea acestor formalități, și fără observarea lor, a se considera vânzarea ca în amânare, s'ar da puțința creditorului urmăritor a obține vânzarea imobilului cu eludarea formalităților și termenelor fatale prescrise în citatele texte de lege. Într'adevăr, anulându-se prima somație sau comandamentul, dacă printr'această amânare s'ar considera ca vânzare în amânare și s'ar putea aplica numai de cât dispos. art. 535 Pr. civ. atunci s'ar putea trece asupra formalității procesului verbal de situație, asupra celor două somațiuni, asupra termenului de trei luni prevăzut de art. 510 Pr. civ. etc. etc., formalități ce sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate, ori nu aceasta poate fie ideea legiuitorului ;

Având în vedere că dacă ast-fel trebuie interpretate aceste dispozițiuni a legii, din momentul ce prin jurnalul cu No. 2143/905 se constată că cele trei publicațiuni prevăzute de art. 62 din legea creditului nu erau făcute, și că în executarea acestui jurnal s'au îndeplinit astăzi ast-fel procedura, vânzarea nu se poate considera ca în amânare pentru-ca să aibă loc aplicațiunea dispozițiilor art. 535 Pr. civ. ;

Având în vedere că pentru o asemenea vânzare, după disp. art. 509 Pr. civ. se prevede că un exemplar de afișe se va încunoștiința în persoana sa la domiciliul datornicului urmărit, fără însă a fixa vr'un termen pentru darea aceluia afiș ;

Că legiuitorul, prin art. 512 Pr. civ. prescrie care anume formalități din acest cod vor fi observate sub pedeapsă de nulitate a urmăririi, că din momentul ce nici un text de lege nu prevede vr'un termen pentru înmânarea afișelor, el nu se poate anula, în cazul când a fost în termen mai scurt de două săptămâni, fără a întinde nulitățile la o formalitate ne prescrișă de lege, când știut este că nulitățile sunt de drept strict și de strînsă interpretare ;

Că dar, așa fiind, aceste afișe, ast-fel cum au fost înmânate, sunt regulat făcute, cererea de a se amâna vânzarea din această privință este nefondată și cată a fi respinsă.

II. In ce privește nulitatea publicațiilor :

Având în vedere că d-l Ion Socolescu mai cere amânarea vânzării pentru motivul că publicațiunile ce s'au emis pentru a doua oră, de astă dată pe timbru, nu corespunde cu publicațiunile apărute în Monitorul Oficial ;

Având în vedere că după dispos. art. 504 și 506 se prevede ce anume cerințe trebuie să cuprindă afișele și publicațiunile ;

Având în vedere că din conceptele publicațiilor atașate la dosar, atât cele trimise spre publicare la Monitorul Oficial cât și cele înmânate debitorului Ion Socolescu se constată că cuprind cerințele legii și că sunt redactate identic ;

Că dar, așa fiind și întru cât nici debitorul urmărit Ion Socolescu nu precizează ce anume formalitate lipsește acestor publicațiuni, ci numai se mărginește în a alege că nu sunt identice, și acest incident este nefondat și cată a fi respins.

III. In ce privește refacerea actelor de procedură :

Având în vedere că d-l Ion Socolescu susține că din momentul ce tribunalul a decis că vânzarea nu este în amânare trebuia repetate toate actele de procedură de la începutul vânzării, de la somațiunii, și întru cât în speță nu s'au refăcut de cât publicațiunile, procedura ast-fel cum este făcută, fiind rău îndeplinită, cere amânarea vânzării ;

Având în vedere că Societatea Creditului funciar, prin d-l avocat A. Mateescu se opune la această cerere și susține că întru cât tribunalul prin jurnalul

cu No. 2143/905 i-a obligat să refacă numai publicațiunile, fără a se zice nimic de somațiunii, au executat dispozițiunile acestui jurnal, care nefiind apelat este definitiv și executoriu pentru ambele părți; că în tot cazul, după art. 61 din legea Creditului, vânzarea începe din momentul când s'a făcut cerere tribunalului iar nu de la somațiunii, așa că, procedura ast-fel cum e îndeplinită, fiind bine făcută, cere respingerea incidentului;

Având în vedere că după dispos. art. 737 Pr. civ., o procedură nu se va anula de cât de la actul care a dat naștere la acea nulitate. Prin urmare, ori de câte ori se anulează un act de procedură, pentru ziua fixată din nou pentru vânzare, nu trebuie refăcut de cât de la acel act care a fost declarat nul;

Având în vedere că din jurnalul cu No 2143/905 se constată că s'au anulat numai publicațiunile;

Că dar, așa fiind, întru cât actul de procedură, publicațiunile au fost anulate și ele astă-zî s'au refăcut, procedura fiind bine îndeplinită, și acest incident este nefondat și cată a fi respins.

Pentru aceste motive redactate de d-l Președinte, Tribunalul dispune a se proceda la efectuarea vânzării, etc.

(ss) P. Hagiopol, V. Perietzeanu Buz-u.

Adnotație.— Speța judecată de tribunal este următoarea: Se scoate în vânzare un imobil de către Societatea Creditului Urban din București și la ziua de adjudecare tribunalul găsește că formele art. 62 din legea specială a Societății Creditului nu sunt bine îndeplinite, și anume că publicațiunile nu erau timbrate, și printr'un jurnal ordonă îndeplinirea acelor forme, timbrarea publicațiilor și afiștelor.

Societatea Creditului se esecută, dar afiștele le trimete părților în drept, într'un termen foarte scurt. Atunci, la ziua de adjudecare se ridică excepție de nulitatea afiștelor tocmai pe acest motiv, că au fost primite într'un termen mai apropiat ca 2 săptămâni, și se pretindea că fiind vorba de o amânare, adică tribunalul la prima zi de adjudecare anulând publicațiunile societății a amânat vânzarea, și într'un asemenea caz, conform cu dispozițiunile art. 535 Pr. civ. afiștele nu pot fi date de cât cu cel puțin două săptămâni înainte de ziua de adjudecare.

Tribunalul, de și anulasese publicațiunile, totuși consideră vânzarea ca ne fiind amânată, ci ca o nouă vânzare la care în materie de afiște se aplică art. 509 iar nu art. 535, și cum în art. 509 nu se prevede nici un termen pentru înmânarea afiștelor, el poate fi și mai scurt ca două săptămâni.

Nu cred că tribunalul să fi dat o bună interpretare textelor de lege și iată de ce:

Mai întâi, ori de câte-ori la ziua de adjudecare se anulează un act de procedură — și formele pentru vânzări silite nu sunt de cât acte de procedură — vânzarea numai poate avea loc, și când la ziua fixată pentru vânzare această vânzare nu se poate efectua, ea se amână.

Legea de procedură nu prevede de cât *anularea, închiderea și amânarea* unei vânzări. Se anulează vânzarea când de exemplu se anulează însăși titlul pe baza căruia s'a cerut vânzarea, sau când se revendică imobilul pus în vânzare, etc. Cu alte vorbe, se anulează vânzarea pentru motive de fond cari fac să înceteze ori-ce drept de a mai scoate acel imobil în vânzare.

Se închide vânzarea, când creditorul a fost desinteresat, plătit, și atunci fie că cere înaintea tribunalului închiderea, fie că nu se mai prezintă să stăruie în vânzare, acea vânzare se închide.

Se amână însă vânzarea, în afară de cazul când însăși creditorul acordă un termen, ori de câte-ori se anulează un act de procedură. S'a anulat comandamentul, afiștul, procesul verbal de situație etc., legea nu prevede de cât amânare, urmând bine înțeles să se repete procedura de la actul anulat.

Acesta este spiritul și înțelesul art. 530, 534 și 539 din Pr. civ.

Așa fiind, când tribunalul a anulat publicațiunile și a obligat pe Societatea Creditului să facă alte publicații, ce a anulat? Un act de procedură, pentru-că necontestat este că și publicația în monitor este un act de procedură pe care creditorul este obligat a-l îndeplini pentru realizarea creanței sale. Or, anularea unui act de procedură, atrage după sine amânarea vânzării.

Ce urmează însă să se facă într'un asemenea caz? Să se aplice art. 535 din Pr. civ.? Evident că da. Ne aflăm în caz de amânare a vânzării și atunci legea prevede termenul în care trebuie să se predă afiștele.

Dar să presupunem pentru un moment că nu ne aflăm în cazul unei amânări; că tribunalul a anulat publicațiunile, n'a efectuat vânzarea, a fixat un alt termen, dar n'a înțeles că amână vânzarea ci că ne aflăm în fața unei noi vânzări.

Intr'o asemenea ipotesă, aplicându-se art. 509 din Pr. civilă care nu prevede nici un termen pentru predarea afiștelor, este oare la bunul plac al creditorului de a trimete afiștele ori când va voi, într'un termen și mai scurt de două săptămâni, cum se întâmplă în caz de amânare a vânzării?

Să analizăm:

Legea prin art. 509 prevede că un exemplar de pe publicație, un afiș să se încunoștiințeze celor interesați, debitor, deținător, creditorii înscrși etc. În ce termen se pot trimete aceste afiște?

În privința publicațiilor în jurnale și în *Monitorul Oficial*, legea fără a prevedea un termen de publicații, declară în art. 510 că vânzarea nu se poate efectua de cât trei luni din ziua publicației

în jurnale, de unde consecința că aceste publicații trebuiesc făcute, cel puțin cu trei luni înainte de ziua de vânzare.

Când e vorba însă, de afișe, este adevărat că art. 509 nu prevede nici un termen.

Se poate oare deduce de aci că aceste afișe se pot preda în ori-ce termen cât de scurt ar fi el? Dar atunci care este explicația termenului *de cel puțin două săptămâni* prevăzut de art. 535 în caz de amânare? Este admisibil ca legiuitorul să fi prevăzut un termen pentru predarea afișelor când vânzarea s'a amânat și să nu fi avut în vedere nici un termen când vânzarea se presintă pentru prima oară?

De sigur nu, fiind-că ar fi mers tocmai în contra scopului pe care îl urmărea cu predarea afișelor.

În adevăr, care a fost intențiunea legiuitorului când a dispus ca un exemplar de pe publicații să se trimită deținătorului și mai ales creditorilor înscrși? Ca aceștia toți să fie încunoscințați, că imobilul se vinde și la ziua de vânzare să vegheze la păstrarea sau conservarea drepturilor lor. Cu alte vorbe, legiuitorul a avut în vedere ocrotirea intereselor creditorilor și a deținătorului și chiar a debitorului, și atunci se poate concepe oare ideea că legiuitorul pe de o parte a căutat să ocrotească drepturile celor interesați, iar pe de alta a lăsat aceste drepturi la bunul plac al creditorilor urmăritori cari pot să-i surprindă cu vânzarea, trimițând afișele într'un termen așa de scurt că n'ar putea să ia nici o măsură pentru apărarea drepturilor lor? Și dacă o asemenea curioasă idee am presupune legiuitorului, pentru ce atunci ar avea mai multă sollicitudine de aceiași interesați, în caz de amânare a vânzării?

Nu, n'a putut legiuitorul de la 1900 să aibă asemenea idei cari l'ar fi pus în contradicere cu sine însăși. Dar atunci, în lipsă de un text precis, cari ar fi soluțiunea ce trebuie să o dăm?

Toată lumea este de acord a recunoaște, că afișele țin loc de citații, că rolul lor este același pe care îl îndeplinesc citațiile în procese, adică, așa după cum într'un proces se citează părțile pentru a se presenta la ziua de înfățișare, tot ast-fel în materie de urmărire silită imobiliară, sau în genere în materie de vânzare imobiliară prin oficiul tribunalului, se anunță cei interesați prin afișe în cari li se face cunoscut ziua de vânzare.

Dacă așa este în drept și în fapt, — și așa este — că afișul este în vânzare, ceia-ce este citația la procese, atunci legiuitorul numai avea nevoie să fixeze un termen în art. 509 pentru

predarea lor, fiind-că prevăzuse deja în art. 78 din Pr. civ. termen pentru predarea citațiilor: 30 și 40 de zile, după cum este a se trimite citația în țară sau în străinătate.

Iată prin urmare de ce legiuitorul n'a prevăzut un alt termen în art. 509.

El a voit să se aplice dreptul comun, adică atunci când e vorba de primul termen de vânzare, să se predea afișele cu cel puțin 30 de zile înainte de ziua de adjudecare, tot așa după cum se predau citațiile la primul termen de înfățișare. Cum însă după dreptul comun la celelalte termene citațiile se pot înmâna și cu 3 zile sau chiar cu 24 de ore înainte de ziua de înfățișare, legiuitorul care proclamase un principiu protector pentru cei interesați în materie de vânzare silită imobiliară, a derogat de la dreptul comun și prin art. 535 din procedură a declarat că, în caz de amânare a vânzării aceste afișe, de și asimilate cu citațiunile, totuși se vor preda celor în drept cu cel puțin două săptămâni înainte de ziua de vânzare.

Iată pentru ce credem că, în speța care ne preocupă, chiar în ipotesa în care s'a pus tribunalul, că nu ar fi vorba de amânare și că s'ar aplica art. 509, totuși afișul trebuia să se anuleze în baza art. 512, ca fiind înmânat într'un termen mai scurt de cât cel prevăzut de lege, care, încă o dată, este cel stabilit pentru citații în materie de procese, în art. 78 din Procedura civilă.

I. N. Gesărescu

INFORMAȚII

D-l Codreanu, proprietarul acestui ziar, mulțumește tuturilor prietenilor cari s'au grăbit să îl felicite cu ocazia logodnei ficei sale.

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită samele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar, București*, sau să plătească la prezentare numai în mîna încasatorilor: *I. Riveanu*, pentru provincie, și *I. St. Tudoroiu*, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă investite cu ștampila, *Curierului Judiciar*.

* * *

A apărut: Călăuza Judecătorilor de Ocoale din București, coprinzând stradele Capitalei ce aparțin fiecărei Judecătorii și Circomscripției polițienești, întocmită de *Christache Ionescu*, grefierul judecătorii, ocol. IV București, aprobată de Ministerul Justiției cu No. 22276 din 7 Decembrie 1905.